

Samling af Afgørelser

Sag C-20/17 Sag anlagt af Vincent Pierre Oberle

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kammergericht Berlin)

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 650/2012 – artikel 4 – en medlemsstats rets generelle kompetence til i arvesager at træffe afgørelse om hele arven – national lovgivning, der regulerer den internationale kompetence til udstedelse af nationale arvebeviser – europæisk arvebevis«

Sammendrag – Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. juni 2018

1. *Retligt samarbejde i civile sager – kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og indførelse af et europæisk arvebevis – forordning nr. 650/2012 – generel kompetence – anvendelse på arvesager med grænseoverskridende virkninger*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 650/2012, art. 4)

2. *Retligt samarbejde i civile sager – kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og indførelse af et europæisk arvebevis – forordning nr. 650/2012 – generel kompetence – anvendelsesområde – retssagens tvistige eller ikke tvistige art – ingen betydning*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 650/2012, art. 4)

3. *Retligt samarbejde i civile sager – kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og indførelse af et europæisk arvebevis – forordning nr. 650/2012 – europæisk arvebevis – kompetence til at udstede beviset – artikel 64 – betemmelsens genstand*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 650/2012, art. 64)

4. *Retligt samarbejde i civile sager – kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og indførelse af et europæisk arvebevis – forordning nr. 650/2012 – generel kompetence – anvendelsesområde – en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at dens retter har kompetence til at udstede nationale beviser på trods af, at den afdøde ikke havde sit sædvanlige opholdssted i denne medlemsstat – uanvendelighed*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 650/2012, art. 4)

1. Ifølge sin ordlyd fastsætter artikel 4 i forordning nr. 650/2012, at retterne i den medlemsstat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, er kompetente til at træffe afgørelse om hele arven. I denne henseende præciseres, at selv om intet i denne bestemmelses ordlyd tyder på,

at anvendelsen af den generelle kompetenceregulering, som denne artikel fastsætter, er betinget af, at der er tale om en arvesag, der involverer flere medlemsstater, forholder det sig dog således, at denne regel er baseret på, at der er tale om en arvesag med grænseoverskridende virkninger. Det fremgår desuden af artikel 4 i forordning nr. 650/2012, at denne bestemmelse regulerer retterne i medlemsstaternes generelle kompetence, mens fordelingen af kompetence på nationalt niveau fastsættes ifølge de nationale regler, jf. denne forordnings artikel 2.

(jf. præmis 34-36)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 43 og 44)

3. Som generaladvokaten har anført i punkt 90 i forslaget til afgørelse, tilvejebringer det europæiske arvebevis, som blev indført ved forordning nr. 650/2012, en selvstændig retlig ordning, der er oprettet ved bestemmelserne i denne forordnings kapitel VI. I denne sammenhæng har nævnte forordnings artikel 64 til formål at præcisere, at både retterne og visse andre myndigheder er kompetente til at udstede et sådan arvebevis, samtidig med at det med en henvisning til de i samme forordnings artikel 4, 7, 10 og 11 indeholdte kompetenceregler tydeliggøres, i hvilken medlemsstat en sådan udstedelse skal gennemføres.

(jf. præmis 46)

4. Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis skal fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter, at selv om arvelader på dødstidspunktet ikke havde sit sædvanlige opholdssted i denne medlemsstat, er retterne i sidstnævnte stadig kompetente til at udstede nationale arvebeviser i forbindelse med en arvesag med grænseoverskridende virkninger, når aktiver i boet befinder sig på nævnte medlemsstats område, eller hvis arvelader var statsborger i samme medlemsstat.

Som generaladvokaten har anført i punkt 109 og 110 i forslaget til afgørelse, har Domstolen allerede fastslået, at en fortolkning af bestemmelserne i forordning nr. 650/2012, som medfører en opdeling af arven, er uforenelig med formålene med nævnte forordning (jf. i denne retning dom af 12.10.2017, Kubicka, C-218/16, EU:C:2017:755, præmis 57). Da et af disse formål består i at fastlægge en ensartet ordning, der finder anvendelse på arvesager med grænseoverskridende virkning, medfører gennemførelsen heraf en harmonisering af reglerne om retterne i medlemsstaternes internationale kompetence, både i forbindelse med tvistige og ikke tvistige retssager. Fortolkningen af nævnte forordnings artikel 4, hvorefter denne bestemmelse fastlægger retterne i medlemsstaternes internationale kompetence hvad angår procedurer for udstedelse af nationale arvebeviser, forsøger af hensyn til en korrekt retspleje inden for Unionen at gennemføre dette formål ved at begrænse risikoen for parallelle sager ved retterne i de forskellige medlemsstater og de modsætninger, som dette kan resultere i.

(jf. præmis 56, 57 og 59 samt domskonkl.)